

No puc dar-me enteniments i La paraula és un gest (2005)

“Decidido a dejar atrás una visión contestataria condenada al fracaso y a la frustración, como persona y como artista, alejado y decepcionado cada vez más, profundizo en el budismo, en la cultura zen, y en el taoísmo, con intención de encontrar una propuesta constructiva. Textos de Lao Tsé, de Zhuangzi, Ramón Llull, Tanizaki, Gao Xingjian, Raimon Panikkar, Steiner, Gandhi, son influencias que me invitan inconscientemente a una relectura oriental del eros platónico.

Los dos siguientes poemarios, *No puc dar-me enteniments* y *La paraula és un gest* (2005), retoman un uso arcaizante de la lengua catalana, anterior a Pompeu Fabra y con reminiscencias a la Edad Media. En ellos creo ver hoy una vida emocionalmente compleja, de grandes cambios personales e intensidades, consecuente con una nueva y profunda reorientación personal alejada de un humanismo occidental que entiendo caduco y carente de verdad.

Desde un rechazo absoluto a la cultura del castigo, de la sospecha, de la acusación gratuita, del descrédito y del enfrentamiento visceral con todo aquello incomprendido, profundizo en la tolerancia, el respeto, el gozo del silencio y del vacío. Despacio éstos se muestran como la esencia que contiene la interpretación ontológica del amor (eros), como aceptación de la incomprensión y del misterio, y como medio hacia la armonía entre opuestos”.

del poemario No puc dar-me enteniments, 2005.

No podrà allò dit raó

No podrà allò dit raó
prendre prou clar d'un fugit cel la impermanència.
Ni el món fer-se presó,
d'un discurs sols veritable.
Doncs, ací som mentida, plenant de somni i misteri
[la penombra.
I som per sempre criatura d'aquest vespre.

Hom qui viu temors diu la llum,
d'allò que és boirina i miratge.
I pren lladre l'encís que la immensa semblança fa certa,
tot lo que és sols paraula,

amb allò que no ha rostre.
I no és cert allò imatge,
d'allò no-presència.

I és lo silenci
prenent-me ací tot,
qui em diu nom-meu Fill de no-res,
que es fa breu al dar-se amb la veu pare.

I per ço em dic absència.
I per dir-me em sé lladre.
I essent lladre em sé imatge.
D'allò no-presència.

I essent aquest temps de grans plors no enteniment,
soc nu de raó fent-me quietud.

I soc ple de llum quant soc silenci.

No és lo patiment del viure qui em diu viu.
És el goig, d'allò no dit, qui sols em diu.

Doncs, és aqueixa veu teranyina d'un son
d'on jo criatura faig vist
allò que és un somni del somni.

I enllà espero vingudes.

Quant buit no-ser soc,
de plenitud estranya.

Qui és dictat que traspassa.

I es fa món.

I es fa d'allò-tot front l'esperit.
I és ampli.
I és immens.
I no és jo i em dona forma.
I essent allò-tot una besada
en mi l'estrany es fa encontre,
ni vist ni sentit com a presagi.

I ací em faig del món que em fa el món.
I del gest tant sols en sé l'espera.
I doncs, és la quietud qui ho mou tot.

Qui llibertat em da és la penombra

Qui llibertat em da és la penombra.

I la remor de les paraules és un mai
tant pròxim allò-cert de no-ser ací,
que el viure es fa incompresa forma,
quant sé venint allò-real que és tot,
avui que enllà em sé noms-record.

No soc qui pot saber-se fita i gest.
Que em faci el bé donat sentint
el somni de les vides embriagades.

Amb el semblant breu, jo soc llunyà.
I orfe de no-temps que em deixi cert.

del poemario La paraula és un gest, 2005

9

No vulgues lo vent que al teu rumb no duu.
Doncs lo temps, si no ha voluntat, coneix la seua absència.
I essent lo no-temps en tu, preval l'amor immens.
I essent tu certesa, són fugits camins que són ferida.
Enllà sentiments insans, enllà el neguit i la por.

Essent sols tot lo volgut allò que és teu,
allò-tot a tu és donat, i allò-tot és bo i plaent.
I pren hambrent açò que és vida teua,
doncs mai no es fa record estan present.

A qui no fa present allò que encara és somni per venir,
el destí amb un gest convida en infinit a ser presència.

Desplaçat allò fugaç, del camí d'hom qui és finit,
en lo temps, si no ha voluntat, la vida hi neix.

I és serenor d'aquell qui és cert, en ell tot, allò qui és.

16

L'amor no es fa venint la mar a besar-me.

És l'oratge un glop de vent plenat lo tall del cos.
D'un plor, en fa la set el cor, desig i ofec.

Així s'omplen les turmentes de neguit.
I les platges es vesteixen amb naufragis.

En tot lo món ofert al sentiment s'hi fa la nit.
I la nit hi creua un pas on viure-hi altre dia.

Doncs, què dir de la tristor si es duta en les parpelles?
I és lo blanc en l'ull escuma de marea que duu el cor.

Jordi Güell 2005